

Τι πρόδος κι' αὐτή,
τί δόξα καὶ κημέρι,
νάχετε Βουλευτή
μὲ μέτρο νὰ πηλέηρη.

Μ' αὐτὸν τὸν Βουλευτὴ σας,
μὲ μία τέτοια λίμα,
σιγὰ σιγὰ ταῦτι σας
θὰ γυμνασθῇ ὅσ' ἡνίκα.

Κι' ὁπότεν—ὠμίνα! —
χωρὶς παντὰρα κλαῖτε,
σὲ στίχους σὰν κι' ἐμένα
τὸ χάλι σας θὰ λείτ.

Κι' ὅταν ἡ φτώχεια ψάλη
κι' εἰς στίχους ἀραδελιάζεται,
δὲν φαίνεται μεγάλη
καὶ κἄπως μετριάζεται.

Κι' ἡ Μούσα θὰ σαστίσῃ
ὅταν μὲ ὄψ' νὰ δρᾶσω,
ἀλλ' ὅμως μὴ ζητήσῃ
κανεὶς νὰ τὸν κερᾶσω.

Σας λέγω νῦν σκέτα
λεπτό δὲν θὰ ζωδιῶ,
καὶ μήτε παιγαρίτα
ποτέ θὰ σας φιλιῶ.

Σας φθάνει ποῦ θὰ βγάνω
τὴν πίστι μου ὅτ' ἄν κόπο,
τὴν δὲ τιμὴ ποῦ κάνω
εἰς τὸν πέδ' σας τόπο
πρέπει νὰ τὴν πληρώσετε
καὶ δάφνας νὰ μοῦ στρώσετε.

Κι' ἐγὼ γιὰ σας θ' ἀρρίκω
κι' ἡ γλώσσα θὰ λυσσῇ,
κι' ὅταν σας διορίω
θὰ πῶναι τὰ μισά.

Γιὰ σας παντὸν θὰ τρέχω
κυττώντας τὴν μαγκούρα μου,
κι' ὅταν χροστῆσαις ἐγώ
θὰ ζῶω τὴν γαϊδούρα μου.

Κι' ἂν ἀρχίστε τὴν γρίνα
μὲς ὅτ' αὐτὰ τοῦ Φασουλῆ,
βάζω κάλην ὅσ' ἡ Ἀθήνα
ὅπου μὲ παρακαλεῖ.

Κι' ἂν δὲν ἔδωγ' τὴν κακὴ σας,
κι' ἂν δὲν ἔδωγ' τὴν κακὴ μου,
ἡ μισὴ ἴτροπὴ δική σας
κι' ἡ μισὴ ἴτροπὴ δική μου.»

Αὐτὰ ποῦ λὲς θὰ τοὺς εἰπῶ κι' ἀκόμη περισσότερα
καὶ θὰ μοῦ πῶν' ὅσ' ἄνωτερον.

Π. — Κι' ἐγὼ γιὰ μὲρὰς ὁδὸν γίνομαι μαζί σου ὅτ' ἡ Βουλὴ
μὰ δὲν μοῦ λὲς ἂν ἐπῆσαν ἀλήθεια τὸν Τσουλῆ ;

Φ. — Κατὰ τὴν Γκούρα ἔραβηκα γιὰ νὰ βεβαιωθῶ
καὶ γιὰ πολλὰ μὲ τὸν Τσουλῆ νὰ συνεννοηθῶ.

Τριμουλῆζε, βρὲ Περικλῆ, στοὺς οὐρανούς ἡ πούλια
κι' ἐκεῖνος ψιφείζετο κοντὰ σὲ μίαν ἑλᾶτι,

οἱ σύντροφοί του τοῦσφαζαν ἀνὰ καὶ κατοπούλιζα
καὶ κἄποτ' ἐπροφῆταν μὲ τῶν σφακτῶν τὴν πλάτη.

Καλῶς σ' εὐρύκα, κύρ Τσουλῆ, κι' ἰσιμῶσα κοντὰ...
καλῶς τονε τὸν Φασουλῆ, ἐκεῖνος μ' ἄπαντα.

Ψέμμα λοιπὸν πῶς σ' ἐπῆσαν ὅτ' ὁ Κάιρος ῥωτῶ
κι' ἐντρόμως τὸν κυττῶ,

κι' αὐτὸς μοῦ λείει ρίχνοντας γιὰ γούστο μιά κουμπούρα:
«μ' ἐπῆσανε ὅτ' ὁ Κάιρος καὶ μ' ἔφρασαν ὅτ' ἡ Γκούρα...»

ῥτοῦ σας Χαζογιαννάκηδες, ῥτοῦ σας κομικά χαμένα,
ὅπου κυττάζετε τσουζὶ μὲ ρουσανίλειας λιᾶτη,

χωρὶς πολλὰ ῥωτήματα τὸν πῆνετε γιὰ ἴμνα
καὶ τὸ μαντάτο χάβατε σὰν μπάραμ' Ἀλῆζη χάπι.»

Εἶπε καὶ μ' ἓνα σφύριγμα σφυρίζει δυνατὸ,
ποῦ τὸν Τρικοῦπη νόμισα πῶς σφύριξε μ' αὐτό,

καὶ τὸ λῆθαί, Περικλῆ, σκηδῶθηκα νὰ ρίξῃ
ποζάτος σὰν Ἀγας,

καὶ μούδωσι τὸν λόγο του πῶς θὰ μ' ὑποστηρίξῃ
νὰ βγῶ ὅσ' ἐκλογάς,

κι' ἐγὼ τὸν ἰδεβαίωσα μὲ λόγον τῆς τιμῆς
πῶς ἰσχυρὰς κι' ἐκ μέρους μου θὰ τῆς συνδωρῶ,

καὶ θὰ φροντίξω διαρκῶς κανεὶς νὰ μὴ τὸν πιάσῃ
κι' ἀπειρακτὸς κι' ἐλευθερὸς νὰ κυβερνᾷ τὰ δάσση,

καὶ τί φρονεῖς γιὰ τοὺς θεμούς, τοῦ λέγω, καπετάνο ;
ἀλλ' ἔκαν' ἓνα κίνημα σὲ τοῦτο μου τὸ ῥωτήμα,

ποῦ ἔντρομαι, βρὲ Περικλῆ, ἔμπροστά σου νὰ τὸ κάνω
κι' ἄρμῶς ἐς μούτρα μοναχὰ ληστάρχων ἀφιλότιμα.

Καὶ μούφερε σπληνέντερο, καὶ πούτρωσα ὅτ' ὁ γλῆντι
μὲ τοῦτον τὸν ἀνέντι,

κι' ἐράγαμα κι' ἐγίναμα ἀπ' τὸ μούθσι τάπαις...
Π. — Ὅρα λοιπὸν, κύρ Βουλευτῆ, σ' αὐτὰ μοῦτρα σου δὲν φά-

[παίς.

Γράβδος σημαντικὴ κι' Ἀμερικανικὴ.

Λοὺρ ἀντὸς ὁ Νικόλαος, γενναῖος Ταυριώτης,
ποῦ ἔτ' Ὁ γ. 10 τῆς Ἀμερικῆς πρὸ χρόνων ἐμπροστίεται,

ὡς δῶρον μὰς ἀπέστειλεν ἓνα μπασιτόνι πρῶτη,
ποῦ κι' Ἡρακλῆος ῥόπαλον ἐμπρὸς του μασκαρεῖται.

Ἀμερικανικὸ ραβδί μὲ δύο κροκοδείλους,
ἰδεσθαὶ δαῖμα φοβερὸν καὶ δι' ἐχθρὸς καὶ φίλους.

Ὁ δὲ «Ρωμῆος» ἐπιτελὼν εὐχαριστίας ῥόρον
ὅτ' ἂν πατριῶτ' ὁρμητὴν γιὰ τὸ βαρὺ του ὄρεον,
ἀγᾶλλεται γιὰ τὴν τιμὴν τοιαυτῆς ἀμοιβῆς
καὶ τοῦ λοιποῦ μὲ προσταγὴ ὅτ' ὁ Περικλῆς δίνει
μὲ τὸν φρικτὸν κροκοδείλον τῆς μίστης καὶ λαθεῖ
τοῦ κροκοδείλου Φασουλῆ τὸν ἀπαλὸ νὰ λῶνῃ.

Εἰς τὸ Σύνταγμα ἐπάνω, τὸ καπνὸς πολλῶν ἐγκλίον,
ἔστ' ὁ γνωστὸς Γεωργιάδης τὸ λαμπρὸν Καποναυαίον,
ποῦναι Πράκτωρ τοῦ μεγάλου ἐν Καίφῳ Τσανακλῆ,
παιγνῆτα τῆς Αἰγύπτου γιὰ τὸν κατὰ θεῖον καλῆ.
Μὰ θὰ ῥῶξῃ καὶ τοιαυτὰ γιὰ κυρία νηλεῖα
κι' ὅσαι πῖνον ἀπὸ τοῦτα κάνουν χυτὰ μυρωδάτα,
καὶ καλλίτερα νὰ ἔξωρον τί λογὴ κατὰ σομάριον
παρὰ σὰν τῆς παπαρδέλλας γιὰ φουστῆμα νὰ λιμᾶρον.